

Rajski Kraljici.

1. Zdrava, Marija,
miljena Mati!
tebi, Kraljica,
hotel bi dati
vse, kar imam!
2. Vse je že tvoje,
Mati nebeška,
slavček ti poje,
cvet te pozdravlja,
srca človeška
vdano časté,
3. Sreče se tvoje,
Mati Marija,
duša raduje:
- »V raju Devica
slavna kraljuje,
jaz pa sem srečen,
da jo poznam!«
4. Zdrava Marija,
jasna Kraljica!
Vse ti privoščim,
blažena Mati,
Mati, Devica!
O ne zavrzi
prošnje otroške:
Mati mi bodi,
hočem ti dati
dušo, srcé!

O. E. B.

Nedolžnemu srcu v spomin.

Hudo bolezen je imela Korenova Marica. Komaj je dobro vstopila v šolo, že se je očitno pokazala ta uničevalka Maričinega šibkega telesca. Do zime je še hodila v šolo; ko je pa pritisnil mraz, jo je pa bolezen priklenila na dom. Hudo je bilo Marici, ko je gledala tovarišice na poti v šolo, ali vračajoče se domov. Tako rada bi bila šla z njimi in neizrečeno je želela videti zopet prijazno gospodično učiteljico in poslušati lepe zgodbe pri veronauku.

Včasih ji je še prišlo na um, kaj bo rekla gospodična učiteljica, ko pride ona zopet v šolo, pa ne bo ničesar znala. Vse ji je rojilo po mladi glavici, in bala se je, da ne bi morala ostati še eno leto v prvem razredu v zasmeh drugim šolarjem.

Kadar ni imela pozimi njena mati dela, sta sedli z Marico za mizo in začeli sta »domačo« šolo. Malo trdo je sicer šlo, a šlo je vendarle. Mati pač ni znala tako lepo dopovedati kot v šoli gospodična. V šoli si je Marica vse tako lahko zapomnila. Zato sta pa morali z materjo vsako stvar dlje časa ponavljati, da je ostalo kaj v mladi glavicici.

Pa vam neki dan blekne mali jeziček: »Mama, vi ne znate tako kot gospodična! Vas ne morem razumeti.«

Seveda to mamici ni bilo všeč. Zato jo je tudi dobro poučila, da si ona ni belila glave po šolah, ampak je delala trdo z rokami vse svoje življenje.

Ko je podelilo pomladansko solnce novih moči zemlji, se je tudi Marici obrnila bolezen na bolje. Po Veliki noči je že lahko šla v šolo. Takoj prvi dan jo je gospodična nekaj izpraševala in Marica je odgovorila na vsako vprašanje gladko. Po končanem pouku je gospodična rekla: »Marica, ti si se pa pridno učila, ko si bila doma. Kdo te je pa učil?«

»Mama,« je odgovorila veselo.

»No, le reci mamici, da so pridni in da bi bili dobri za učiteljico.«

To je pa Marica povedala doma prav sramežljivo, ker se je še spominjala, kako je pa ona rekla pozimi materi...

Marica je bila kmalu v šoli med najboljšimi, dasiravno je telesno zaostajala. Še par zim je morala potem prebiti doma zaradi bolezni, kar ji pa ni skoro nič škodovalo pri učenju, ker je bila tudi v bolezni pridna. Pridnejša kot marsikateri šolar pri popolnem zdravju.

Z desetim letom je bila Marica že zelo razumna deklica. Doma je vse naredila namesto matere, če je bila le zdrava. Njej ni bilo treba pokazati vsakega dela s prstom. Pa tudi vzgledna je bila — v največje veselje svojim učiteljem.

Njen značaj osvetljuje posebno ta-le dogodek: Neki mož se je prišel pritožiti h gospodu učitelju, da so mu polomili šolarji mlado jablano in potrgali sadje. V šoli je bila preiskava. Toda dolgo časa ni imela uspeha. Nihče ni hotel nič vedeti o zločincih. Tedaj je pa vzdignila roko

Marica in je rekla: »Gospod učitelj, Stružarjev Jernej je to naredil. Pa si ne upajo povedati, ker se ga bojel!«

Ta deček je bil najbolj zanikaren in hudoben med vsemi šolarji. Vsi so se ga bali. Bil je močan in dostikrat je druge pretepal. Marica je takrat prvič zatožila svojega součenca. A le zato, ker je videla, da hočejo drugi iz strahopetnosti zamolčati ime krivca. — To je dobro vedel tudi gospod učitelj in poskrbel je, da se Marici ni storilo nič žalega. Po šoli je imel namreč Jernej precej dolgo pot in je dobil tudi zagotovilo, da zna doživeti še kaj družega, če se le dotakne Marice, ker ga je za hudobno dejanje zatožila.

Nekaj dni nato so prehiteli iz šole gredé šolarji šolarice, in neki deček je rekel Jerneju: »Jernej, ali ne boš plačal Marici, ker te je zatožila?«

»Beži, beži! Saj je tako že vse bolno!« — V resnici je imel pa Jernej neko bolezen — namreč strah, da bi ne bil zopet tako lačen kot takrat, ko je delal v šoli pokoro. Pa tudi spomnil se je učiteljevih besedi, da bi bilo sramotno, če bi hotel tak junak kot on pretepati slabotno deklico. To je Jernej tovarišem tudi povedal in posebno je poudaril besedo *junak*. To častihlepje je Jernejca toliko potolažilo, da si ni ohladil svoje jezice nad Marico, ker ga je zatožila. Kakega fantička bi bil pa že malo premikastil. Toda slabotno deklico — to se mu je zdelo sramotno.

V petem šolskem letu je bila Marica, ko je prav resno zbolela. Jeseni je legla in od takrat ni več prišla z bolniške postelje. Kako so bili ti dnevi dolgočasni zanjo! Kadar niso imeli domači časa, da bi se ukvarjali z njo, ji ni bilo obstanka. Edina tolažba v teh časih ji je bila prisrčna molitev; a kadar so jo mučile bolečine, tudi moliti ni mogla, in trpljenje je bilo takrat še hujše. Poslušala je včasih otroke, ki so se zunaj igrali in se veselili svoje mladosti. Njih smeh jo je bodel prav v srce: rada bi bila tudi ona z njimi in se z njimi smejala. Kako srečna bi bila, da bi ji le en dan še potekel v takem veselju.

Marica je opazila, da so drugi šolarji nosili iz šole domov lepe knjige z mičnimi povestmi in slikami. Narodila je potem še ona sosedovi Katrici, naj prosi gospoda učitelja, da dá še nji kako knjigo na posodo. Precej drugi

dan se ji je izpolnila želja. Katrica ji je prinesla lepo, novo knjigo. Bil je »Angelček«. — Boljše knjige bi pa res tudi gospod učitelj ne bili mogli izbrati Marici, kot je bila ta. Saj je bila ona sama pravi zemeljski angelček; zato ji je tudi vsebina knjige takoj ugajala. Začela je na prvi strani in čimdalje je brala, tem lepše se ji je zdelo branje. Zatopljena v mične zglede ni več čutila bolečin. In ko je brala zgodbe trpečih, ki so trpljenje darovali Bogu, je v njenem srcu rastla moč, dvigajoča jo iz te doline bridkosti. — Kolikokrat je sredi čitanja obstala in začela premišljevati: Ali ni morda njena bolezen zanjo studenec, ki jo opere madežev, kar jih še ima? In njena vdanost je bila vedno večja. Nič več ni čutila bolečin kot prejšnje čase.

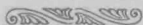
Mamica in vsi domači pa so se tiste čase čudili, kako da je deklica tako mirna in potrpežljiva. Vedeli so vsi, da bo zapadla smrti. Ko je sprejela zadnjič še sveto popotnico, je postajala vedno slabejša. Čakali so le še dne, da zapre trudne oči za ta svet na veke.

Par ur pred svojo smrtjo je Marica rekla še mamici: »Oh, mamica, vi ne veste, kako lepe zgodbe o nedolžnih ljudeh sem brala v tej knjigi! Tudi jaz bi tako živela, če bi se pozdravila. Tako lepo bi živela, da bi morali še o meni pisati!« — —

Kmalu nato je umrla.

Da se vsaj nekoliko uresniči želja njenega nedolžnega srca, sem ji napisal te vrste v spomin. Saj je pač zaslužila, da se tudi njej oglasi »Marijin zvonček«.

M a k s i m o v.

Dopis.

Iz Šmarjete. V srce me je zbolelo, ko sem slišala, da ne bomo hodili v šolo, dokler bo vojska. Pa zakaj? Zato, ker ne bomo mogli tako obiskovati ljubega Jezusa v svetem Rešnjem Telesu.

O kako je nam že dolgčas v teh počitnicah, ko ne moremo več tako vsak dan prihajati pred tabernakelj, da bi mi tolažili Jezusa, ki ga mnogi v tem zakramentu najbolj žalijo.